Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 11 Tdo 712/2013, ECLI:CZ:NS:2013:11.TDO.712.2013.1

Číslo: 20/2014

Právní věta:

Jestliže Nejvyšší soud v řízení o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. proti rozhodnutí, jímž soud zastavil trestní stíhání na základě aplikace aboličního ustanovení amnestie prezidenta republiky, po přezkoumání shledá, že na čin se vztahuje rozhodnutí prezidenta republiky, kterým nařídil, aby se nepokračovalo v trestním stíhání, pak takové dovolání s ohledem na ustanovení § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř. jako nepřípustné odmítne podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.08.2013

Spisová značka: 11 Tdo 712/2013

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Abolice, Řízení o dovolání

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř.
§ 265p odst. 2 písm. b) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání, které podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných Ing. J. E., J. V. a JUDr. L. T, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 6/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 T 14/200.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2010, sp. zn. 3 T 14/2001, byli obvinění Ing. J. E., JUDr. L. T. a J. V., společně s již odsouzeným Ing. P. S., uznáni vinnými zvlášť závažným zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku účinného od 1. l. 2010 (dále jen „tr. zákoník“), a to na podkladě skutkového zjištění uvedeného ve výroku rozsudku. Za tento zločin byli obvinění Ing. J. E. a J. V. odsouzeni podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání devíti roků nepodmíněně, pro jehož výkon byli podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazeni do věznice s ostrahou, a obviněný JUDr. L. T. byl odsouzen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí

svobody v trvání osmi let nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněným dále uložen trest zákazu činnosti spočívající jednak v zákazu výkonu veškerých funkcí statutárních orgánů ve všech společnostech podléhajících zápisu do obchodního rejstříku, jednak v zákazu výkonu veškeré podnikatelské činnosti v oboru stavebnictví a realitní činnosti, a to každému z nich na dobu deseti let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 odst. 1, 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o nárocích poškozených na náhradu škody.

K odvolání obviněných Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, částečně zrušil výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, a to pouze ve výroku o uložených trestech. Při nezměněných výrocích o vině a náhradě škody uložil obviněným Ing. J. E. a J. V. trest odnětí svobody v trvání tří let a obviněnému JUDr. L. T. trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců. Všem obviněným výkon uložených trestů odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti let (u obviněných Ing. J. E. a J. V.) a čtyř let u obviněného JUDr. L. T. Současně obviněným uložil, aby podle svých sil nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili. Dále jim uložil tresty zákazu činnosti týkající se činnosti uvedené v rozsudku soudu prvního stupně, a to na dobu sedmi let u obviněných Ing. J. E. a J. V. a na dobu šesti let u obviněného JUDr. L. T.

Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 11 Tdo 408/2012, k dovolání nejvyššího státního zástupce ohledně všech tří shora označených obviněných částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, a to pouze ve výrocích o uložených trestech, a v tomto rozsahu přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl. Současně podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl dovolání obviněných Ing. J. E. a JUDr. L. T.

Poté Vrchní soud v Praze znovu rozhodoval o odvolání obviněných podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2010, sp. zn. 3 T 14/2001, a usnesením ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 6/2011, podle § 257 odst. 2 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, uveřejněného pod č. 1/2013 Sb., zastavil trestní stíhání všech tří shora označených obviněných pro skutky uvedené ve výroku svého usnesení.

Proti tomuto pravomocnému usnesení podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněných Ing. J. E., J. V. a JUDr. L. T. z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Především konstatoval, že Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 11 Tdo 408/2012, zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, ohledně těchto obviněných jen ve výroku o uložených trestech. Výroky o vině obviněných zvlášť závažným zločinem a o nárocích poškozených na náhradu škody nebyly usnesením Nejvyššího soudu dotčeny, a nabyly tak právní moci již dne 29. 6. 2011. Proto je nutno považovat v těchto částech trestní stíhání obviněných za pravomocně skončené, a to ještě před dnem vyhlášení amnestie prezidenta republiky. V čl. II amnestie přitom není upraven retroaktivní účinek abolice výslovně postihující ty výroky meritorního rozhodnutí, které nabyly právní moci před jejím vyhlášením. Podle dovolatele z hlediska ústavní konformity také nelze akceptovat názor, že by prezident republiky projevil formulací článku II amnestie úmysl zabránit dokončení trestního stíhání extrémních případů sofistikované trestné činnosti, která postihla velké množství poškozených, jímž byla způsobena škoda ve výši téměř jedné miliardy korun. Nelze přehlížet celospolečenský zájem na zachování možnosti poškozených dosáhnout vymožení uplatněných nároků na náhradu škody. V tomto duchu vyznívají i podání adresovaná Ústavnímu soudu směřující proti rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, která poukazují též na porušení rovnosti účastníků soudního řízení a ohrožení základního práva vlastnit majetek. Nejvyšší státní zástupce v této souvislosti připomíná rozhodnutí Ústavního soudu, který konstatoval, že zastavení trestního stíhání z důvodu výrazné délky trestního řízení by mohlo vést k ohrožení důvěry ve spravedlnost. Na základě toho nejvyšší statní zástupce uzavřel, že napadené

rozhodnutí není v souladu s ústavně konformním výkladem trestního práva, přičemž amnestie prezidenta republiky se na obviněné nevztahuje. V dané věci tak bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž by byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Přitom podání dovolání nebrání ani ustanovení § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř., neboť ve věci nemělo být rozhodnutí prezidenta republiky vůbec aplikováno. Zmíněné ustanovení totiž dopadá pouze na případy, v nichž mimořádný opravný prostředek nesměřuje přímo a výlučně proti samotné aplikaci rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Nejvyšší státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil, aby dále zrušil i všechna případná další rozhodnutí na něj navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

K dovolání nejvyššího státního zástupce se ve smyslu ustanovení § 265h odst. 2 věty první tr. ř. písemně vyjádřil prostřednictvím obhájce obviněný JUDr. L. T. a s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu zpochybnil námitky vznesené nejvyšším statním zástupcem. Obviněný naopak shledává rozhodnutí odvolacího soudu, který dovodil splnění všech podmínek vyžadovaných čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, za správné. Závěrem svého vyjádření navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že nejvyšší státní zástupce podal dovolání jako oprávněná osoba (§ 265d odst. 1 písm. a/ tr. ř.), učinil tak včas a na správném místě (§ 265e tr. ř.), jeho dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání jinak obecně přípustné (§ 265a odst. 2 písm. c/ tr. ř.), a podané dovolání obsahuje i zákonem stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Pokud jde o uplatněný dovolací důvod, nejvyšší státní zástupce má za to, že jím uváděné dovolací námitky lze podřadit pod ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., když vytýká, že bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

Obecně lze konstatovat, že výše rozvedené dovolací námitky nejvyššího státního zástupce odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu, neboť v dovolání podaném v neprospěch obviněného, i s poukazem na znění § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř., namítá, že odvolací soud zastavil trestní stíhání obviněných z důvodů nesprávné aplikace amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 s tím, že na posuzovaný čin obviněných se nevztahuje čl. II této amnestie.

Po přezkoumání důvodnosti uplatněných námitek dovolatele vztahujících se k tvrzenému nesplnění podmínek aplikace aboličního ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 (srov. též rozsah přezkumného oprávnění dovolacího soudu vyplývající z § 265i odst. 3 tr. ř.), Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům.

Podle čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, které bylo uveřejněno pod č. 1/2013 Sb. (dále též jen „čl. II amnestie“), prezident republiky nařídil, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let. Vrchní soud v Praze se v napadeném usnesení podrobně a pečlivě zabýval jednotlivými podmínkami obsaženými v citovaném čl. II amnestie a dospěl k správnému závěru (viz s. 31 a 32 dovoláním napadeného usnesení), že obvinění Ing. J. E., JUDr. L. T. a J. V., vyhověli všem čtyřem podmínkám, které jsou nezbytné pro použití uvedeného aboličního ustanovení. To znamená, že v posuzované věci všech tří obviněných jde o trestní stíhání, které ke dni vyhlášení amnestie (tj. k 1. 1. 2013) nebylo pravomocně skončeno, od jeho zahájení uplynulo k 1. 1. 2013 více než 8 let (trestní stíhání v posuzované věci bylo zahájeno už v roce 1999 a k podání obžaloby došlo dne 6. 8. 2001), aniž se ve věci konalo řízení vůči obviněným jako osobám uprchlým, a trestní stíhání se vedlo pro trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, na který trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody na pět až deset let.

Ve vztahu k výše uvedeným předpokladům obsaženým v čl. II amnestie nejvyšší státní zástupce namítá, že jeho aplikace je vyloučena, neboť v posuzované věci výroky o vině a náhradě škody nabyly právní moci již dnem 29. 6. 2011, tedy před vyhlášením amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, když rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 11 Tdo 408/2012, byl zrušen rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, pouze ve výroku o uložených trestech. Protože ve vztahu k výroku o vině obviněných a jejich povinnosti k náhradě škody je nutno považovat trestní stíhání za pravomocně skončené před 1. 1. 2013, nebyla tak splněna podmínka čl. II amnestie, podle níž prezident republiky nařídil zastavit jen takové trestní stíhání, které před 1. 1. 2013 nebylo pravomocně skončené.

Podle § 12 odst. 10 tr. ř. platí, že trestním stíháním se rozumí úsek řízení od zahájení trestního stíhání až do právní moci rozsudku, případně jiného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení ve věci samé. Podle § 122 odst. 1 tr. ř. musí odsuzující rozsudek obsahovat mimo jiné výrok o trestu s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen, nebo podle nichž bylo od potrestání upuštěno.

Podstatou dovolací argumentace nejvyššího státního zástupce je tvrzení, že nebyla splněna podmínka aplikace čl. II amnestie spočívající v tom, že k 1. 1. 2013 nebylo pravomocně skončeno trestní stíhání, neboť v posuzované věci bylo již dnem 29. 6. 2011 pravomocně rozhodnuto o vině obviněných a o jejich povinnosti k náhradě škody, a že takovému závěru není na překážku, pokud u obviněných dosud nenabyl právní moci výrok o trestech. Jinak řečeno, podle názoru dovolatele v případě odsuzujícího rozsudku je trestní stíhání pravomocně skončeno již právní mocí výroku o vině, případně výroku o náhradě škody, aniž musí nabýt právní moci výrok o trestu, popřípadě výrok o upuštění od potrestání.

S ohledem na výše citovaná ustanovení trestního řádu a argumentaci nejvyššího státního zástupce je nutno poukázat na konstantní judikaturu, ve které je zcela zřetelně vyjádřen právní názor, podle něhož v případě odsuzujícího rozsudku končí trestní stíhání obviněného až právní mocí výroku o vině a trestu, resp. výroku o upuštění od potrestání. Zrušením odsuzujícího pravomocného rozsudku, i když jen ve výroku o trestu v řízení o mimořádných opravných prostředcích (např. v řízení o dovolání), vzniká ve věci právní stav neskončeného trestního stíhání. Odsuzující výrok o vině (popřípadě i výrok o náhradě škody), který nebyl dotčen rozhodnutím o mimořádném opravném prostředku, a tedy je i nadále v právní moci, není překážkou pro následné zastavení trestního stíhání pro některý z důvodů jeho nepřípustnosti podle § 11 odst. 1 tr. ř., např. z důvodu milosti nebo amnestie prezidenta republiky, promlčení, úmrtí obviněného nebo jeho prohlášení za mrtvého. K tomu srov. rozhodnutí uveřejněná pod č. 18/1975, č. 35/1992 a pod č. 48/2011 Sb. rozh. tr. Už jen na základě tohoto přehledu je zřejmé, že v posouzení otázky, kdy jde o pravomocně neskončené trestní stíhání, existuje takřka čtyři desítky let stabilní judikatura Nejvyššího soudu, naposledy vyjádřena v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 5 Tdo 1103/2010 (viz č. 48/2011 Sb. rozh. tr.).

Tak již v rozhodnutí uveřejněném pod č. 18/1975 Sb. rozh. tr. se uvádí, že „…trestním stíháním se rozumí úsek řízení od zahájení trestního stíhání až do právní moci rozsudku nebo usnesení o zastavení trestního stíhání. Podle § 122 odst. 1 tr. ř. odsuzující rozsudek musí obsahovat i výrok o trestu, přičemž výrokem o trestu se podle tohoto zákonného ustanovení míní i výrok o upuštění od potrestání. Řízení a rozhodnutí o trestu je proto součástí trestního stíhání, které nemůže při odsouzení pachatele skončit dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o vině a trestu (popř. o upuštění od potrestání).

V důsledku toho, jestliže odvolací soud zruší v odsuzujícím rozsudku pouze výrok o trestu a výrok o vině ponechá v právní moci a vrátí věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí jen v otázce trestu, neskončilo tím ještě trestní stíhání; objeví-li se v tomto stadiu řízení důvod, pro který je třeba trestní stíhání zastavit (§ 11 odst. 1 tr. ř.), není pravomocný odsuzující výrok o vině

překážkou pro zastavení trestního stíhání.“

Stejný právní názor vyplývá i z rozhodnutí uveřejněného pod č. 35/1992 Sb. rozh. tr., podle něhož „…Zrušením odsudzujúceho právoplatného rozsudku, hoci len vo výroku o treste, v konaní o sťažnosti pre porušenie zákona vzniká preto vo veci právny stav neskončeného trestného stíhania.

Odsudzujúci výrok o vine, ktorý bol ponechaný ako právoplatný, nie je prekážkou pre zastavenie tohto trestného stíhania z dôvodu amnestie prezidenta republiky.“

Pro posuzovanou věc je rovněž zcela přiléhavý právní názor obsažený v rozhodnutí pod č. 48/2011- I. Sb. rozh. tr. : „…Trestní stíhání…končí až odsouzením pachatele pravomocným výrokem o vině a trestu, resp. upuštěním od potrestání (§ 12 odst. 10, § 122 odst. 1 tr. ř.). Zrušením odsuzujícího pravomocného rozsudku, i když jen ve výroku o trestu, v řízení o mimořádných opravných prostředcích (o dovolání, stížnosti pro porušení zákona nebo obnově řízení) vzniká ve věci právní stav neskončeného trestního stíhání. Odsuzující výrok o vině, který byl ponechán jako pravomocný, není překážkou pro následné zastavení trestního stíhání pro některý z důvodů jeho nepřípustnosti podle § 11 odst. 1 tr. ř. (např. z důvodů milosti nebo amnestie prezidenta republiky, promlčení, úmrtí obviněného nebo jeho prohlášení za mrtvého apod.).“

Nejvyšší státní zástupce se svou dovolací argumentací ve skutečnosti domáhá toho, aby Nejvyšší soud se v posuzované věci odchýlil od této judikatury, i když ji ve svém dovolání podaném v neprospěch obviněných ani nezmiňuje, a tudíž se ani nevypořádává s právními názory z ní vyplývajícími. Nejvyšší soud naopak ve shodě se svou dosavadní rozhodovací praxí dospěl k závěru, že v posuzované věci obviněných není pochyb o tom, že k 1. 1. 2013 se jednalo o pravomocně neskončené trestní stíhání ve smyslu podmínky uvedené v čl. II amnestie.

Za této situace jsou bezpředmětné další úvahy dovolatele, zda je v čl. II amnestie upraven „retroaktivní účinek abolice“, popřípadě zda je v něm obsaženo výslovné anulování výroků, které nabyly právní moci před jejím vyhlášením, že z čl. II amnestie nevyplývá záměr prezidenta republiky zabránit dokončení trestního stíhání v extrémních případech sofistikované trestné činnosti, která postihla velké množství poškozených, jimž pachatelé způsobili škodu ve výši téměř jedné miliardy korun, a že aplikaci amnestie brání i celospolečenský zájem na zachování možnosti poškozených dosáhnout uspokojení svých nároků na náhradu škody. Pokud se dovolatel v této souvislosti domáhá ústavně konformního výkladu čl. II amnestie a poukazuje i na podání adresována k Ústavnímu soudu, lze pro úplnost odkázat na závěry vyplývající z usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 4/13.

Ústavní soud se zejména pod body 35 až 38 citovaného usnesení vyjádřil i k otázce dopadu aboličního rozhodnutí na právní poměry poškozených a mimo jiné konstatoval, že „Ústavně zaručené subjektivní právo fyzické nebo právnické osoby na to, aby jiná osoba byla trestně stíhána, neexistuje [srov. např. usnesení sp. zn. I. ÚS 84/99 ze dne 8. 4. 1999 (U 29/14 SbNU 291) či usnesení sp. zn. I. ÚS 249/2000 ze dne 27. 9. 2000 (U 34/19 SbNU 303), byť s tím, že Ústavní soud nepřehlíží judikatorní posuny vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k řízením, v nichž vystupují oběti porušení článků 2 a 3 Úmluvy], a nepřímým důsledkem toho je, že není formálně akceptovatelná ani navrhovateli zdůrazňovaná hypertrofie postavení majetkově poškozených v trestním řízení. Rovněž „legitimní očekávání“ podle čl. 1 Dodatkového protokolu tak se samotným vedením adhezního řízení spojovat zjevně nelze, a byť se abolice nutně – z povahy věci – práv poškozených (účastníků adhezního řízení) i citelně dotýká, resp. má procesně nepříznivé důsledky, přesto jako taková coby protiústavní být uvažována nemůže, jestliže představuje ústavní výjimku ze standardního průběhu trestního řízení…“ „Co do tématu denegationis iustitiae nelze odhlédnout od toho, že poškození mají vždy – obecně vzato – možnost své nároky uplatnit v řízení občanskoprávním (aniž by zde bylo zvláštní riziko promlčení – viz § 112 občanského zákoníku), a to

jako každý jiný majetkově dotčený subjekt, ať již byl účastníkem adhezního řízení (a odkázán na toto řízení rozhodnutím soudu), nebo nebyl, …“ a že „Neobstojí rovněž – ve své obecnosti – ani konstrukce navrhovatelů, že byla-li škoda způsobena trestným činem, „nemůže poškozený unést důkazní břemeno“, a jimi tvrzený rozpor s „principem rovnosti“ při bližším pohledu (rovnost ve vztahu ke komu) odůvodnitelný zjevně není rovněž. Co do důkazního břemene se jeví situace poškozeným nepříznivě především proto, že napříště – oproti adheznímu řízení – se jejich postavení ocitá mimo podporu aktivit orgánů činných v trestním řízení…“

Nejvyšší soud samozřejmě nemíní nijak bagatelizovat předmětnou trestnou činnost obviněných a zvláště postižení enormně velkého počtu poškozených škodou, jejíž celková výše dosahuje obrovských rozměrů, avšak z čl. II amnestie, jehož znění je výše uvedeno, nijak nevyplývá, že by prezident republiky omezil či podmínil jeho aplikaci způsobem provedení činu, výší způsobené škody nebo počtem poškozených. Znovu je třeba připomenout, že aplikace článku II amnestie vyžaduje kumulativní splnění výše již uvedených čtyř podmínek a jiné (další) podmínky v něm uvedeny nejsou. Jak ostatně připomenul Ústavní soud, poškození mohou své nároky na náhradu škody uplatnit v řízení ve věcech občanskoprávních, přičemž zákonem č. 167/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, jsou poškození, kteří řádně uplatnili nárok v trestním řízení, které bylo zastaveno z důvodu rozhodnutí prezidenta republiky, osvobozeni od soudních poplatků.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud před 1. 1. 2013 nenabyl v projednávané věci právní moci výrok o trestu, ačkoliv výrok o vině a náhradě škody byl již pravomocný, nebylo trestní stíhání obviněných pravomocně skončeno, a nelze tak souhlasit s nejvyšším státním zástupcem, že nebyla splněna jím namítaná podmínka aplikace čl. II amnestie.

Za situace, kdy Nejvyšší soud neshledal důvodnými námitky dovolatele, a proto v posuzované věci s ohledem na závěry napadeného usnesení byly splněny všechny podmínky pro aplikaci aboličního ustanovení amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, bylo třeba se zabývat z toho vyplývajícími důsledky ve vztahu k přípustnosti dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněných.

Podle § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř. je totiž vyloučeno dovolání nejvyššího státního zástupce podané v neprospěch obviněného, jestliže se na čin vztahuje rozhodnutí prezidenta republiky, kterým nařídil, aby se v trestním stíhání nepokračovalo. V takovém případě podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. nelze v trestním stíhání pokračovat, a bylo-li zahájeno, musí být zastaveno.

V posuzované věci směřuje dovolání nejvyššího státního zástupce proti usnesení Vrchního soudu v Praze, který zastavil trestní stíhání obviněných pro skutek (čin) v něm podrobně rozvedený s tím, že se na něj vztahuje čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013. Nevyšší státní zástupce prostřednictvím dovolacího důvodu předpokládaného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. s ohledem na znění § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř. správně uplatnil námitku spočívající v tvrzení, že na čin obviněných se aboliční ustanovení čl. II amnestie nevztahuje, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení trestního stíhání obviněných a že proto je přípustné jeho důvodné dovolání podané v neprospěch obviněných.

Podání dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného zákon v ustanovení § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř. totiž připouští jenom tehdy, napadá-li tento dovolatel rozhodnutí soudu o zastavení trestního stíhání s tím, že se na čin obviněného nevztahuje aboliční ustanovení amnestie a že výlučně z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Z jiných důvodů nejvyšší státní zástupce nemůže podat dovolání v neprospěch obviněného proti rozhodnutí soudu, jímž aplikoval aboliční ustanovení amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky a na jeho podkladě zastavil trestní stíhání obviněného.

Jestliže Nejvyšší soud v řízení o dovolání podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněného z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. proti rozhodnutí, jímž soud zastavil trestní stíhání na základě aplikace aboličního ustanovení amnestie prezidenta republiky, shledá, že na čin se vztahuje rozhodnutí prezidenta republiky, kterým nařídil, aby se nepokračovalo v trestním stíhání, pak takové dovolání nejvyššího státního zástupce s ohledem na ustanovení § 265p odst. 2 písm. b) tr. ř. jako nepřípustné odmítne podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Z důvodů výše již uvedených lze uzavřít, že v posuzované věci obviněných Ing. J. E., J. V. a JUDr. L. T. Nejvyšší soud neshledal opodstatněnými dovolací námitky nejvyššího státního zástupce směřující proti aplikaci aboličního ustanovení čl. II amnestie a v důsledku toho musel Nejvyšší soud dovolání podané v neprospěch obviněných odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť za této situace není přípustné. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. o odmítnutí dovolání rozhodl v neveřejném zasedání.